

Arrest

nr. 219 823 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjjiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit de stad Mashhad, gelegen in de provincie Khorasan-e Razavi van de Islamitische Republiek Iran.

Uw ouders verhuisden voor uw geboorte naar Iran, waar zij verbleven als Afghaanse vluchtelingen. U maakte uw middelbare studies volgens het Iraanse reguliere onderwijs en studeerde wiskunde aan de Payem Noor universiteit in Mashhad. Nadat u uw studies had afgemaakt, werd uw visum niet meer verlengd en moest u terugkeren naar Afghanistan. Omdat u geen Iraanse verblijfsdocumenten meer had en u niet wilde terugkeren naar Afghanistan, besloot u het land te verlaten. U kwam aan in België op 18 oktober 2015 en u vroeg op 20 oktober 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: kopieën van verschillende bladzijden van uw Afghaans paspoort, een vluchtelingenkaart die afgeleverd werd toen u nog een baby was, een kopie van een amayesh kaart, uw diploma secundair onderwijs, een diploma van uw voorbereidend jaar voor de universiteit en diverse studiedocumenten.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger te zijn.

Vooreerst verklaarde u op de Dienst Vreemdelingen (DVZ) dat u pas op uw negende wist dat u Afghaan was (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dat u beweert uit een gezin van Afghaanse vluchtelingen van Hazara origine te komen die reeds voor uw geboorte naar Iran was gevlucht, maar dit pas te weten kwam op uw negende, is evenwel totaal onaannemelijk. Wanneer u hiermee op het CGVS wordt geconfronteerd, beweert u bovendien dat het niet uw familie was die u vertelde dat u Afghaan was, maar dat u van school werd gestuurd omdat u Afghaan was en dat u daarvoor niet eens het verschil kende tussen Afghanen en Iraniërs. U beweert verder dat u daarvoor niet wist dat u Afghaan was omdat u er "nooit op lette" (CGVS, p. 22-23). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u dan dacht dat u was, antwoordt u bovendien dat u "gewoon dacht dat u een gewone Iraniër was" (CGVS, p. 23). Gelet op de context van de problematiek van Afghaanse vluchtelingen in Iran, raken uw verklaringen kant noch wal. U beweert vervolgens dat uw ouders u voor uw negende nooit vertelden dat u van Afghaanse origine was (CGVS, p. 23). Ook dit is allerm minst aannemelijk. Gevraagd waarom, kan u bovendien enkel zeggen dat de meeste burens Iraniërs waren en dat als ze hadden ontdekt dat jullie Afghanen waren, ze jullie zouden hebben lastiggevalen (CGVS, p. 23). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid te verhelderen. Het is evenmin aannemelijk dat u niet eens wist tot welke etnie u behoorde voor u wist dat u Afghaan was en dacht een gewone Iraniër te zijn (CGVS, p. 23). Zo zijn er ook in Iran zeer veel verschillende etniën aanwezig. U kan evenwel enkel zeggen dat "een kind daar niet aan dacht" (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw ouders u over uw land van herkomst en plaats van origine vertelden nadat u ontdekte dat u Afghaan was, kan u bovendien enkel zeggen dat ze van uw regio van herkomst vertelden "dat het platteland was" en dat ze zeiden "dat er sneeuw viel vanaf de winter tot aan de lente. Dat was het". U beweert vervolgens dat u hen niet meer vragen stelde omdat u "niet voelde dat het noodzakelijk was". Gevraagd of u niet eens uit kinderlijke nieuwsgierigheid vragen stelde over uw hervonden nationaliteit, moet u bovendien het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 23-24). Ook deze verklaringen kunnen allerm minst overtuigen en zetten de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Afghaanse nationaliteit zeer sterk op de helling.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw familiale achtergrond vaag en beperkt zijn. Zo kan enkel zeggen dat uw ouders werden geboren in Sang Takht, volgens uw verklaringen een deel van de provincie Daykundi. Echter, gevraagd of Sang Takht een regio of een district is, moet u het antwoord schuldig blijven. Wat later op het gehoor moet u bovendien toegeven dat u geen enkel district van de provincie Daykundi kent (CGVS, p. 12). U kan verder ook enkel zeggen dat u "denkt" dat uw ouders in het dorp Espebith geboren werden. Wanneer u daarna wordt gevraagd wat u weet van uw plaats van origine, komt u niet verder dan te zeggen dat het "bergachtig" is en dat het in centraal Afghanistan ligt. U weet verder niets meer over uw plaats van origine (CGVS, p. 11-12). Wanneer u wordt gevraagd of uw ouders u er nooit over hebben verteld, antwoordt u bovendien ontkennend en kan u enkel zeggen dat ze er wel over praatten, "maar dat u er geen aandacht aan besteedde" (CGVS, p. 12). Ook wanneer u wordt gevraagd waarom uw ouders naar Iran verhuisden, moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel zeggen dat u "denkt" dat er toen een oorlog aan de gang was. Vervolgens verklaart u dat uw ouders zeiden dat ze onder extreme druk stonden van de overheid omdat ze hoge taxes moesten betalen en dat er nomaden hun velden vernietigden. Echter, u moet daarna toegeven dat u niet weet wat de exacte reden was van hun vertrek en u kan verder niets vertellen over de nomaden en de belasting die u aanhaalde (CGVS, p. 12). Wat later moet u ook toegeven dat u niets weet over de situatie in Daykundi toen uw ouders Afghanistan verlieten en u beweert bovendien dat uw ouders er nooit over spraken. U beweert verder dan uw ouders u ook niets over Afghanistan leerden en wat later op het gehoor beweert u bovendien dat u nooit met uw broers, zussen of andere familielieden over Afghanistan praatte (CGVS, p. 13 en 21). Dit is evenwel niet aannemelijk. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet eens bij benadering kan zeggen hoe oud uw moeder is en u kan evenmin bij benadering vertellen hoe oud uw ouders waren toen ze Afghanistan verlieten (CGVS, p. 13). Ook wanneer u later op het gehoor wordt gevraagd met wie uw ouders naar Iran vertrokken en of er andere familieleden bij waren, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet evenmin waarom uw paternale oom naar Iran verhuisde (CGVS, p. 16). Ook dit is zeer opmerkelijk.

Ook over de achtergrond van uw aangetrouwde familie heeft u geen kennis. Zo kan u enkel zeggen dat uw broer H. (...) getrouwd is met T. (...), volgens uw verklaringen ook een Afghaanse. Echter, u heeft

geen idee van waar in Afghanistan ze afkomstig is. U weet evenmin van waar A. (...), de man van uw zus, afkomstig is in Afghanistan. U kan enkel zeggen dat u "denkt" dat hij van dezelfde regio komt als u. U bent evenwel niet zeker (CGVS, p. 9).

Daarnaast heeft u geen kennis over de achtergrond van uw Afghaanse klasgenoten. Zo beweert u dat u tijdens uw voorbereidend jaar voor de universiteit enkel met Afghanen in de klas zat. U kan er evenwel maar drie opnoemen, M. (...), H. (...) en H. (...). U beweert vervolgens dat u een goede relatie met hen had en dat jullie samen naar school gingen. Echter, u weet van geen enkele van uw schoolvrienden waar ze afkomstig waren in Afghanistan (CGVS, p. 15-16). U weet evenmin waarom hun ouders naar Iran zijn verhuisd (CGVS, p. 16). Ook dit is op zijn zeer opmerkelijk te noemen.

Ook over uw werk in Iran als plamuurder van huizen zijn uw verklaringen vaag en beperkt. Immers, wanneer u wordt gevraagd naar specifieke anekdotes, grappig of niet, of andere zaken die u zich herinnert van uw werk, kan u enkel zeer algemeen zeggen dat u geen werkvergunning had en dat u altijd klaar was om u te verbergen als er controle was (CGVS, p. 17). Ook wanneer u later wordt gevraagd of u zich bepaalde opdrachten kan herinneren als plamuurder, kan u zich enkel een opdracht in Maidan Imam Hussain en in Saidi herinneren. Echter, gevraagd wat u specifiek moest doen in Maidan Imam Hussain, antwoordt u enkel dat "het plamuren was". Opnieuw gevraagd om meer specifiek te zijn en over welk huis het ging en voor wie u het moest doen, antwoordt u naast de kwestie en kan u enkel zeggen dat u "plamuursel maakte en dat uw broer het aanzette" (GVS, p. 18).

Over de universitaire mogelijkheden voor Afghanen vertoont uw kennis evenzeer opmerkelijke leemtes. Immers, wanneer u wordt gevraagd of Afghanen alles konden studeren wat ze wilden aan de universiteit, antwoordt u ontkennend, alvorens u zegt dat "ze" geen nucleaire fysica mochten studeren alvorens u naast de kwestie verklaart dat "ze" niet naar sommige regio's mochten gaan die verboden waren. Gevraagd of er nog andere studierichtingen verboden waren voor Afghanen, moet u bovendien toegeven dat u er geen idee van heeft (CGVS, p. 18). Ook dit is zeer opmerkelijk, mede gelet op het feit dat er verwacht kan worden dat u als Afghaanse vluchteling in Iran op zijn minst weet welke richtingen u niet kon kiezen. Volgens de beschikbare informatie bevat de lijst van verboden richtingen bovendien meer dan vijf verschillende richtingen. Het is dan ook bevreemdend dat u er maar één kan opnoemen.

Ook uw kennis van de beruchte Vakilabad gevangenis in Mashhad, waar volgens de beschikbare info de meeste Afghanen worden opgesloten en geëxecuteerd, is zeer beperkt. Dit is opmerkelijk, aangezien u beweert dat de gevangenis dichtbij uw universiteitscampus lag (CGVS, p. 21). U kan evenwel enkel zeggen dat Afghanen er heen worden gestuurd als ze iets verkeerd doen. U kan er verder niets over vertellen (CGVS, p. 21).

Er moet eveneens worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw terugkeer naar Afghanistan, toen u volgens uw verklaringen uw visum ging halen, opmerkelijke leemtes vertonen. Zo kan u enkel zeggen dat u uit Mashhad vertrok naar de grens met Afghanistan nabij Taybath. U kan evenwel niet zeggen hoe het grensgebied op Afghaans grondgebied heette (CGVS, p. 21-22). U verklaart verder dat u van het grensgebied naar de stad Herat reisde, wat drie tot vier uur duurde. U kan evenwel niets over de route vertellen en u heeft geen idee welke districten of provincies u doorkruiste (CGVS, p. 22). Ook dit is op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen.

Tenslotte is het treffend dat u beweert enkel Farsi, de Iraanse variant van het Perzisch, te kunnen spreken en dat u thuis met uw ouders enkel Farsi sprak (CGVS, p. 10 en 13). U beweert evenwel dat uw ouders met elkaar Hazaragi spraken, een Perzische variant gesproken door de Hazara. Er mag dan ook verwacht worden dat u het Hazaragi tot op zekere hoogte machtig zou zijn. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u ze het u ooit hebben geleerd, kan u enkel zeggen dat ze "soms wat woorden zeiden", hetgeen allerm minst overtuigt (CGVS, p. 14). Bovendien is het zeer bevreemdend dat u enerzijds beweert dat uw ouders Hazaragi spraken thuis, maar anderzijds beweert dat u tot voor uw negende niet eens wist wat uw etnische origine was (CGVS, p. 23).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft uw middelbaar diploma, het puntenblad van uw middelbaar onderwijs, het attest van uw pre-universitaire studies, het afstudeergetuigschrift van de universiteit en uw Iraanse verblijfskaart, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc... Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de discrepantie in uw verklaringen te

verhelderen. Uit diezelfde informatie blijkt trouwens dat er ook heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop waren. Er zijn ook gevallen bekend van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghanistan.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Geconfronteerd met de twijfels inzake uw Afghaanse herkomst hield u vast aan uw verklaringen wat dit betreft (CGVS, p. 27).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker omschrijft het aangevoerde middel als volgt:

"- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker gaat vervolgens in op de vrees voor vervolging in de zin van de voormelde Conventie van Genève. Hij stelt dat hij zowel in Iran als in Afghanistan gevaar loopt en vervolgt:

"Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 22 november 2017 verklaarde verzoeker dat hij sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek in Iran heeft geleefd.

Zijn familie had veertig jaar geleden Afghanistan ontvlucht omwille van de oorlog en zich in Iran gevestigd.

Sedertdien leefde verzoekers familie als Afghaanse vluchtelingen in Iran.

Verzoekers familie beschikt over een Amayesh kaart in Iran. (Stukken 2-13)

Zij lopen geen direct risico om te worden gerepatriëerd naar Afghanistan.

Verzoeker daarentegen beschikt niet (meer) over zijn Amayesh kaart.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS had verzoeker toegelicht dat hij in 2010 zijn toenmalige Amayesh kaart had ingeleverd bij de bevoegde Iraanse instanties en dit met het oog om hogere studies te kunnen aanvatten aan de Universiteit.

Volgens de Iraanse wetgeving is het immers niet mogelijk om je als student in te schrijven aan een Iraanse universiteit aan de hand van een Amayesh kaart.

Teneinde zijn hogere studies te kunnen aanvatten, ruidde verzoeker daarom zijn Amayesh kaart in voor een tijdelijke (3-maandelijke) Iraanse verblijfskaart.

Om zijn tijdelijke Iraanse verblijfskaart te kunnen ontvangen, diende verzoeker eerst een Afghaans paspoort voor te leggen aan de Iraanse autoriteiten.

Om zijn Afghaans paspoort te verkrijgen, is verzoeker naar het Afghaanse Consulaat in Mashhad gestapt.

Daar toonde verzoeker het Iraans schrijven van de schoolinstelling met daarin zijn aanvraag tot inschrijving aan de Universiteit.

Verzoeker vroeg en kreeg zijn Afghaans paspoort.

Vervolgens moest verzoeker terugkeren naar Afghanistan om op het Iraanse Consulaat een (studenten)visum aan te vragen.

Hiervoor trok verzoeker circa zeven jaren geleden voor een paar dagen naar Herat in Afghanistan.

Voor verzoeker was dit de eerste keer in zijn leven dat hij voet had gezet op Afghaanse bodem.

Op voorlegging van zijn Afghaans paspoort en het schrijven van de Iraanse Universiteit, vroeg en kreeg verzoeker op het Iraanse Consulaat in Herat een studentenvisum, jaarlijks verlengbaar (bij de paspoortdienst in Mashhad) voor de duur van de studies.

Het weze herhaald : het is wettelijk niet mogelijk in Iran om je in te schrijven aan een Universiteit als Afghaans vluchteling met een Amayesh kaart.

Wél is het mogelijk om hogere studies te volgen aan een Iraanse Universiteit als Afghaans staatsburger, op voorlegging van een Afghaans paspoort voorzien van een studentenvisum.

Omdat verzoeker nooit eerder een Afghaans paspoort had, moest hij zich wenden tot het Afghaanse Consulaat in Mashhad om er één aan te vragen ; en vervolgens 'terug' keren naar Herat, Afghanistan, om op het Iraanse Consulaat een studentenvisum aan te vragen.

Deze regel dat het voor personen met een Amayesh kaart niet mogelijk is om zich als student aan een Iraanse Universiteit in te schrijven, geldt in Iran sinds 2004-2005.

Echter, omdat verzoeker zijn Amayesh kaart had ingeleverd, teneinde een Afghaanse paspoort te kunnen krijgen, is verzoekers verblijf in Iran strikt gelimiteerd geworden, met name voor de duur van zijn hogere studies.

Eens zijn hogere studies zijn afgelopen, krijgt verzoeker een stempel op zijn documenten met daarop de vermelding dat zijn Iraanse verblijfskaart niet meer kan worden verlengd, wegens einde studies.

Dit maakt dat verzoeker bij terugkeer naar Iran thans niet meer over een verblijfsmachtiging beschikt.

In tegenstelling tot verzoekers familieleden in Iran die momenteel wél nog over hun Amayesh kaart beschikken, loopt verzoeker persoonlijk dan ook wél het risico om gedeporteerd te worden naar Afghanistan.

In de bestreden beslissing stelt het CGVS verzoekers verklaringen in vraag omdat verzoeker dermate onwetend zou zijn over de herkomst van zijn familie in Afghanistan en zijn eigen familiale achtergrond in Afghanistan.

Van belang is te noteren dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke clausule bevat dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zijn familie meer dan veertig jaren geleden Afghanistan had ontvlucht om zich als vluchtelingen te vestigen in Iran.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn familie Afghanistan had ontvlucht omwille van de oorlog, de hoge taksen die zij moesten betalen en de vernielingen die nomaden aanrichtten aan hun landbouwgronden.

Verzoeker legde tijdens zijn gehoor afdoende stukken (o.a. zijn Afghaans paspoort en Iraanse schooldocumenten) voor die zijn Afghaanse nationaliteit en identiteit bevestigen.

De antwoorden die verzoeker gaf op de kennisvragen die door de protection officer waren gesteld m.b.t. de herkomst van zijn familie in Afghanistan zouden, gezien zijn relatief jonge leeftijd en het gegeven dat verzoeker zijn ganse leven in Iran heeft doorgebracht, redelijkerwijze moeten volstaan.

Het dient eveneens te worden vermeld dat de protection officer niet doortastend genoeg is tewerk gegaan tijdens het gehoor.

Het klopt dat de protection officer bij aanvang van het gehoor verzoeker erop attent had gemaakt dat er van hem verwacht wordt om zijn medewerking te verlenen teneinde een zo goed mogelijk beeld van hem te kunnen krijgen.

Tijdens het verdere verloop van het gehoor, en met name toen verzoeker een aantal keren liet uitschijnen dat hij het antwoord op sommige vragen betreffende zijn familiale achtergrond in Afghanistan niet wist, heeft de protection officer verzoeker spijtig genoeg niet meteen op het grote belang gewezen van deze vragen noch op de mogelijke negatieve gevolgen voor zijn asielaanvraag bij een 'gebrekkig antwoord'.

Indien dit wél was gebeurd, dan had verzoeker ongetwijfeld twee keren nagedacht alvorens een antwoord te geven.

In Iran is verzoeker, wiens studies aan de Universiteit beëindigd zijn, een documentloze Afghaan die op eender welk ogenblik kan worden opgepakt en gerepatrieerd naar Afghanistan ; land waar het CGVS zélf van oordeel is dat verzoeker niet mag worden naartoe gestuurd.

Verder dient ook te worden benadrukt dat er tijdens het gehoor van verzoeker dd. 22 november 2017 ten onrechte niet is ingegaan op verzoekers situatie in Iran.

Evenmin wordt hierover iets aangehaald in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft zijn Afghaanse nationaliteit en identiteit afdoende aangetoond aan de hand van zijn Afghaans paspoort en zijn Iraanse schooldocumenten.

Noch gedurende verzoekers gehoor op het CGVS dd. 22 november 2017, noch in de bestreden beslissing, heeft het CGVS enig onderzoek gevoerd of er voor verzoeker een alternatief voorhanden is in Iran.

Eens op Iraans grondgebied zal verzoeker worden opgepakt en teruggeleid naar Afghanistan."

Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij over nieuwe elementen beschikt. Het gaat om de kopieën van de Amayeshkaarten van zijn moeder, zijn broers, zijn zussen, zijn schoonbroer, zijn schoonzus en de kinderen van enkele van deze familieleden. Daarnaast gaat het om een kopie van zijn Iraans diploma. Deze stukken vinden volgens verzoeker steun in het dossier, hebben betrekking op zijn individuele situatie en zijn van doorslaggevende aard.

“Verzoeker heeft deze stukken nà zijn gehoor op het CGVS ontvangen.

Het was daarom niet mogelijk voor hem om deze stukken eerder in de procedure mee te delen.

Deze Iraanse documenten zijn verifieerbaar en geven uitsluitel m.b.t. de identiteit en persoonlijke moeilijkheden van verzoeker.

Verzoeker vordert in hoofddorde de vernietiging van de bestreden beslissing dd. 20/12/2017 (CGVS : 1529162).

In ondergeschikte orde vordert verzoeker dat het administratief dossier terug aan het CGVS zou worden overgemaakt voor bijkomend onderzoek in het licht van de thans voorgelegde bijkomende, nieuwe gegevens.”

Verzoeker gaat voorts in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

“Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 22 november 2017 heeft verzoeker op voldoende wijze kunnen aantonen dat hij geen menswaardig leven zal kunnen leiden in Iran en dat hij daar het risico loopt om te worden opgepakt en gerepatriëerd naar Afghanistan, omdat hij niet meer over geldige Iraanse verblijfspapieren beschikt.”

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Minstens vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de kopieën van de Amayeshkaarten van zijn moeder, zijn broers, zijn zussen, zijn schoonbroer, zijn schoonzus en de kinderen van enkele van deze familieleden en van zijn Iraans diploma bij het verzoekschrift (bijlagen 2-14).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 22 november 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Het betreft de kopieën van een aantal Amayeshkaarten van zijn moeder, zijn twee broers, zijn drie zussen, zijn schoonbroer, zijn schoonzus en zijn vader, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, alsmede een origineel schrijven van mevrouw V.D.R. van UNHCR dat dateert van 13 juli 2018. De meeste documenten werden reeds bij het verzoekschrift gevoegd. Intussen kwam verzoeker in het bezit van de beëdigde vertaling. Tevens kwam hij in het bezit van een kopie van de Amayeshkaart van zijn intussen overleden vader en een nieuw stuk van UNHCR. In dit nieuw stuk wordt bevestigd dat verzoeker en diens familie volgens de tot 2009 gekende gegevens van de database in Iran gekend zijn als Afghaanse vluchtelingen die in het bezit waren (tot 2009) van een Amayeshkaart.

Volgens verzoeker zijn deze stukken van doorslaggevende aard. Zij zijn verifieerbaar en geven uitsluitel over verzoekers profiel en persoonlijke moeilijkheden.

Verzoeker vraagt daarom in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en in ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker

deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Verzoeker stelt de Afghaanse nationaliteit te hebben, in Iran te hebben geleefd als Afghaans vluchteling en te vrezen naar Afghanistan te zullen worden gedeporteerd.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker, niettegenstaande bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2), blijkens zijn verklaringen en de neergelegde stukken kennelijk heeft verzaakt aan deze plicht tot medewerking, en dit aangezien hij zijn vermeende Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt.

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing daarbij vastgesteld dat (i) verzoeker manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn jarenlange onwetendheid inzake zijn nationaliteit, origine en etnie; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekers ouders aan verzoeker nadien nagenoeg niets vertelden over hun herkomst en land van nationaliteit en verzoeker hierover ook geen vragen stelde; (iii) verzoeker vage en beperkte verklaringen aflegde over zijn familiale achtergrond en herkomst en over zijn plaats van origine; (iv) verzoeker evenmin zicht bleek te hebben op de reden(en) achter de vlucht van zijn familie naar Iran en de situatie toen zijn ouders Afghanistan verlieten; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker met zijn familieleden nooit over Afghanistan zou hebben gesproken; (vi) verzoeker zelfs niet bij benadering kon zeggen hoe oud zijn moeder is, hoe oud zijn ouders waren toen zij Afghanistan verlieten, met wie zijn ouders Afghanistan verlieten en om welke reden zijn oom naar Iran verhuisde; (vii) verzoeker ook over de achtergrond van zijn aangetrouwde familie geen kennis had; (viii) verzoeker tevens onwetend bleek over de achtergrond van zijn Afghaanse klasgenoten en hun ouders; (ix) verzoeker vage en beperkte verklaringen aflegde over zijn werk in Iran; (x) verzoekers kennis over de universitaire mogelijkheden voor Afghanen opmerkelijke leemtes vertoonde; (xi) ook verzoekers kennis over de beruchte, nochtans dichtbij zijn campus gelegen gevangenis voor Afghaanse vluchtelingen beperkt was; (xii) verzoekers verklaringen over zijn terugkeer naar Afghanistan toen hij aldaar zijn visum ging halen opvallende leemtes vertonen; (xiii) het treffend is dat verzoeker, in weerwil van zijn

verklaringen over het taalgebruik van zijn ouders, aangaf enkel het Farsi, de Iraanse variant van het Perzisch te kunnen spreken.

De motieven die inzake het voorgaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden stuk voor stuk steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker slaagt er geheel niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Hij voert ter weerlegging van deze veelheid aan motieven namelijk niet één concreet en dienstig argument aan.

Met zijn loutere herhaling van zijn levensloop, met de loutere bevestiging van zijn eerdere verklaringen en door eenvoudigweg te poneren dat hij middels deze verklaringen zijn nationaliteit weldegelijk voldoende aannemelijk zou hebben gemaakt, kan verzoeker deze motieven geheel niet ontkrachten. Zulke eenvoudige en aperte ontkenning en miskenning van de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, waarin met verzoekers geschetste levensloop terdege rekening wordt gehouden en die op deze levensloop zelfs zijn geschraagd, kan immers geheel niet volstaan om aan deze motieven afbreuk te doen.

Dat verzoeker het belang van de gestelde vragen niet zou hebben begrepen en dat de ondervrager bij het CGVS doortastender tewerk had moeten gaan en bij bepaalde vragen extra in de verf had moeten zetten dat deze belangrijk waren en nogmaals had moeten aangeven dat gebrekkige antwoorden mogelijk negatieve gevolgen zouden hebben, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen. Ten onrechte tracht verzoeker zijn verantwoordelijkheid voor zijn gebrekkige verklaringen toe te schrijven aan de persoon die hem ondervroeg bij het CGVS. Reeds bij de DVZ werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij gedurende heel zijn procedure steeds de waarheid moest vertellen, dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg konden hebben dat zijn aanvraag zou worden verworpen en dat hij niemand moest geloven die hem aanraade om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1). Ook bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd verzoeker uitgebreid gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het belang van zijn verklaringen tijdens dit gehoor. Zo werd benadrukt dat alles wat tijdens het gehoor gezegd zou worden vertrouwelijk was en werd vervolgens aangegeven: *“Het is ook in uw belang dat u steeds de waarheid vertelt”*. Even verder werd verduidelijkt dat, gezien hij beweerde de Afghaanse nationaliteit te hebben, deze bewering getoetst zou worden en hij daarna zijn verhaal zou kunnen vertellen en zou kunnen aangeven waarom hij niet naar zijn land zou kunnen gaan. Andermaal werd daarbij benadrukt: *“Het enige dat ik van u verwacht is dat u mij zoveel mogelijk informatie geeft en dat u de waarheid vertelt. Voor de beoordeling van uw asielaanvraag is het van heel groot belang dat u een zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en eventuele andere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Als u iets niet weet, moet u dat gewoon zeggen. Dat is veel beter dan iets verzinnen. (...) Indien u niet uitlegt waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw nationaliteit, uw werkelijke achtergrond, uw eerdere verblijfplaatsen en uw leefsituatie maakt u evenmin uw nood aan bescherming aannemelijk”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Bovendien laat verzoeker na om enige verdere duiding te verschaffen over hetgeen hij dan wel had kunnen of willen aangeven indien de ondervrager op het belang van bepaalde vragen had gewezen. Evenmin geeft hij enige verdere informatie of legt hij bijkomende verklaringen af in het verzoekschrift.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou hebben.

Bovendien blijkt dat verzoeker, zelfs nadat hij met deze vaststelling werd geconfronteerd bij het CGVS, bleef persisteren in het afleggen van leugenachtige verklaringen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Geconfronteerd met de twijfels inzake uw Afghaanse herkomst hield u vast aan uw verklaringen wat dit betreft (CGVS, p. 27).”

Ook heden blijft verzoeker volharden in zijn eerder voorgehouden, blijkens het voorgaande nochtans kennelijk ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn nationaliteit.

Verzoeker verzaakt aldus op ernstige wijze aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten en toont hij in zijner hoofde het bestaan van zulke nood aan internationale bescherming in het geheel niet aan. Verzoeker dient het bestaan van dergelijke nood *in concreto* aan te

tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De documenten in de map 'documenten' in het administratief dossier kunnen omwille van de in de besteden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft uw middelbaar diploma, het puntenblad van uw middelbaar onderwijs, het attest van uw pre-universitaire studies, het afstudeergetuigschrift van de universiteit en uw Iraanse verblijfskaart, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc... Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de discrepantie in uw verklaringen te verhelderen. Uit diezelfde informatie blijkt trouwens dat er ook heel veel valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop waren. Er zijn ook gevallen bekend van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afgaanse paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afgaan."

Ook de documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en neerlegt door middel van een aanvullende nota zijn niet van zulke aard dat zij de voormelde vaststellingen kunnen ontkrachten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet de minste duiding verstrekt over de wijze waarop hij de Amayeshkaarten en het diploma zou hebben bekomen. Tevens blijkt dat verzoeker deze stukken, hoewel zij reeds begin februari 2018 waren voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, slechts neerlegt eind november 2018. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze documenten slechts neerlegt in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, kan aan deze kopieën geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Iran wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerlei documenten zoals ook de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Gelet op het voorgaande, wegen de neergelegde kopieën tegen de hoger gedane vaststellingen hoegenaamd niet op en kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht.

Het schrijven van mevrouw V.D.R. kan op zich evenmin volstaan om op te wegen tegen en afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Zo blijkt uit dit schrijven dat de gewonnen inlichtingen gebaseerd zijn op de (naar alle waarschijnlijkheid voormelde) door verzoeker aan deze persoon verstrekte documenten. Gezien aan de door verzoeker voorgelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht, relateert dit tevens de betrouwbaarheid en waarachtigheid van de op deze documenten geschraagde inlichtingen. Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. In deze past het opnieuw de nadruk te vestigen op de alomtegenwoordige corruptie in Iran. Deze is blijkens de informatie in de map 'landeninformatie' aanwezig in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat

de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghanistan.

4.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke nationaliteit en herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.5. Geheel ten overvloede kan overigens nog worden opgemerkt dat, zo al geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers vermeende Afghaanse nationaliteit, origine en etnie, *quod non*, verzoeker geenszins kan volstaan met een verwijzing naar deze nationaliteit, origine en etnie om in zijner hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Te dezen blijkt dat verzoeker nergens gedurende de procedure voldoende concrete en objectieve elementen aanhaalde om in zijner hoofde het bestaan van dergelijke vrees of dergelijk risico aannemelijk te maken. Hij kwam in dit kader namelijk niet verder dan te wijzen op het gegeven dat hij zich in Afghanistan niet thuis zou voelen en dan te verwijzen naar de aanwezigheid van en de ten aanzien van de sjjiitische hazara gepleegde misbruiken door de Taliban en Daesh (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.27; vragenlijst, nr. 3.5.). In het verzoekschrift formuleert verzoeker evenmin enige concrete vrees of enig risico ten aanzien van Afghanistan. Daarenboven ligt er geen informatie voor waaruit zou kunnen worden afgeleid en toont verzoeker op generlei wijze aan dat het loutere gegeven een sjjiitische hazara uit Afghanistan te zijn zou kunnen volstaan om te besluiten dat er in zijner hoofde en in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming voorhanden zou zijn.

4.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT